

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ἐξ Ἰωαννίνων

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ πολιοῦχος τῶν Ἰωαννίνων, καταγόταν ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῶν Γρεβενῶν, τὸ ὁποῖο ὀνομαζόταν Τζούρχλη, σήμερὰ Ἅγιος Γεώργιος.

Ἦταν φτωχὸς καὶ ἀγράμματος ἄνθρωπος. Σὲ ἡλικία ὀκτῶ ἐτῶν ἔμενε ὀρφανός. Καὶ ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς του. Ὄταν μεγάλωσε ἐργαζόταν ὡς ἵπποκόμος σὲ κάποιον τοῦρκο ἀγᾶ. Οἱ Τοῦρκοι, ὅπως συνήθιζαν, δὲν τὸν ἀποκαλοῦσαν μὲ τὸ ὄνομά του ἀλλὰ Γκιαοῦρ Χασᾶν.

Τὸ ἔτος 1836 ὁ ἀγᾶς, τὸν ὁποῖο ὑπηρετοῦσε ὁ ἅγιος, ἐγκαταστάθηκε γιὰ ὑπηρεσιακοὺς λόγους στὰ Ἰωάννινα. Ἐκεῖ στὰ Ἰωάννινα ὁ ἅγιος ἀρραβωνιάστηκε μὲ μία νέα ὀνόματι Ἐλένη, ὀρφανὴ καὶ αὐτὴ ἀπὸ γονεῖς, πτωχὴ ὑλικά ἀλλὰ πλούσια ψυχικά. Κάποιος Χότζας, ὁ ὁποῖος γνῶριζε τὸν Ἅγιο καὶ ἄκουγε νὰ τὸν φωνάζουν Γκιαοῦρ Χασᾶν παραξενεύτηκε πὺ ἀρραβωνιάστηκε Χριστιανὴ καὶ τὸν κατηγορήσε στὸ δικαστήριό πὺς ἐνῶ εἶναι μουσουλμάνος παντρεύεται Χριστιανή. Μπροστὰ στὸ δικαστήριό ὁ Ἅγιος ὁμολόγησε πὺς εἶναι Χριστιανός. Ὁ δικαστὴς δὲν πείστηκε καὶ τὸν ἔστειλε στὸν βεζύρη, ὅπου ἀνακρινόμενος ὁ Ἅγιος ὁμολόγησε ξανὰ τὴ χριστιανικὴ του πίστη. Ὁ βεζύρης μάλιστα κάλεσε καὶ τὸν ἀφέντη τοῦ Ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβεβαίωσε τὴν χριστιανικὴ του ιδιότητα, πράγμα τὸ ὁποῖο καταγράφηκε στὸν κώδικα τοῦ δικαστῆ, πὺς εἶναι Χριστιανός. Μετὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔκανε τὸν γάμο του μὲ τὴν Ἐλένη.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἀφέντης του μετατέθηκε στὴν Προῦσα τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου ἀρχικὰ τὸν ἀκολούθησε, ἀργότερα ὅμως ἐπέστρεψε στὰ Ἰωάννινα. Προσκολλήθηκε σὲ κάποιον ἀγᾶ πάλι ὡς ἵπποκόμος. Ὄταν ἔφυγε καὶ αὐτὸς ὁ Ἅγιος δὲν τὸν ἀκολούθησε ἀλλὰ παρέμεινε μὲ τὴν οἰκογένειά του, διότι στὸ μεταξὺ ἡ σύζυγός του γέννησε γιὸ τὸν ὁποῖο βάπτισαν μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννη.

Κάποια μέρα ὁ Ἅγιος πηγαίνοντας στὴν ἀγορὰ γιὰ ἀναζήτηση ἐργασίας συνάντησε ἐκεῖνον τὸν Χότζα πού τὸν εἶχε κατηγορήσει. Μόλις τὸν εἶδε ἐκεῖνος ἀμέσως τὸν ἄρπαξε καὶ τοῦ λέει:

Μέχρι πότε θὰ παίζεις μὲ τὴν πίστη ; Ἡ Τοῦρκος ἢ Χριστιανός;

Ὁ Ἅγιος τοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν ἀφήσει, ἔτυχε μάλιστα νὰ περνᾷ ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ κουνιάδος του, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ χότζα.

Ἐξαιτίας τῆς φασαρίας στὸ μεταξύ μαζεύτηκαν καὶ ἄλλοι Τοῦρκοι καὶ Ρωμιοί. Ἀπέναντι ἀκριβῶς ἦταν τὸ σπίτι τοῦ πασᾶ, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὴ φασαρία ἔστειλε ἀνθρώπους του καὶ τοὺς ἔφεραν μπροστά του. Ὁ χότζας κατηγόρησε τὸν Ἅγιο πῶς, ἐνῶ ἦταν τοῦρκος, τώρα ἐγινε Χριστιανός. Στὴ σχετικὴ ἐρώτηση τοῦ πασᾶ ὁ Ἅγιος ἀπάντησε μὲ πολὺ θάρρος, Χριστιανός γεννήθηκα καὶ Χριστιανός θὰ πεθάνω. Ὁ πασᾶς τότε τὸν ἔστειλε στὸν δικαστή.

Ὁ δικαστὴς μολονότι γνῶριζε τὴν ὑπόθεση ρώτησε τὸν Ἅγιο: Χριστιανός εἶσαι ἐσὺ;

Στὴν καταφατικὴ ἀπάντηση τοῦ Ἁγίου τοῦ λέει πάλι: Κάποτε ἦσουν Χριστιανός ἀλλὰ τώρα εἶσαι Τοῦρκος.

—Ὁχι, ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἅγιος, Χριστιανός εἶμαι καθὼς κι ἐσὺ τὸ ξέρεις καὶ εἶναι περασμένο καὶ στὰ χαρτιά σου.

—Ναί, τοῦ λέει ὁ δικαστὴς, ἀλλὰ τότε ἦταν ἓνας ὁ μάρτυρας, τώρα ὅμως μαρτυροῦν πολλοὶ πῶς εἶσαι Τοῦρκος. Σύμφωνα μὲ τὴ μαρτυρία τους, ἓνα ἀπὸ τὰ δύο πρέπει νὰ κάμεις , ἢ νὰ γίνεις Τοῦρκος ἢ νὰ θανατωθεῖς.

—Κάνε ὅ,τι θέλεις, ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἁγίου.

Τότε, ἀφοῦ τὸν ἤλεγξαν ἂν τοῦ εἶχαν κάνει περιτομὴ καὶ δὲν βρῆκαν τίποτε, τὸν ὀδήγησαν στὸν ἀνθύπατο. Μετὰ ἀπὸ νέα ἀνάκριση καὶ ὁμολογία τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ. Ἐκεῖ βρισκόνταν δύο Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴ Βούρμπιανη, οἱ ὁποῖοι τὸν ρώτησαν γιὰ τὴν ὑπόθεσή του καὶ, ὅταν ἔμαθαν πῶς ἦταν γιὰ τὴν πίστη, τὸν παρότρυναν νὰ μείνει σταθερὸς καὶ ἂν χρειαστεῖ νὰ μαρτυρήσει ἀκόμη.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν ὀδήγησαν πάλι στὸν δικαστή, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς παρακαθημένους του τὸν προέτρεπε νὰ ἐξισλαμισθεῖ. Ὁ Ἅγιος ἔμενε σταθερὸς λέγοντας: Χριστιανός εἶμαι καὶ Χριστιανός πεθαίνω.

Τὸν ὀδήγησαν τότε πάλι στὴ φυλακὴ, τὸν ξάπλωσαν, κάτω τοῦ ἔβαλαν τὰ πόδια στὸ τιμωρητικὸ ξύλο καὶ πάνω του τοποθέτησαν μία πλάκα βάρους πενήντα ὀκάδων περίπου. Ὁ Ἅγιος κοιμήθηκε σὰν νὰ ἦταν σκεπασμένος μὲ πάπλωμα. Τὸ πρῶν τὸν ρωτοῦσαν οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι:

-Πώς πέρασες τή νύχτα, ἀδελφέ; ἐμεῖς φοβηθήκαμε μήπως πεθάνεις ἀπό τὸ βάρος τῆς πλάκας.

-Δὲν κατάλαβα τίποτα, τοὺς ἀπάντησε ὁ Ἅγιος, μάλιστα εἶδα καὶ ὄνειρο, ἓνα νέο ἀσπροφορεμένο πού μοῦ εἶπε: μὴ φοβᾶσαι, Γεώργιε.

Τὸν ὁδήγησαν καὶ πάλι στὸ δικαστήριο, ὅπου ὁ Ἅγιος ὁμολόγησε γιὰ τρίτη φορά τὸν Χριστό.

Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ βγάλω ἀπόφαση, τοῦ λέει ὁ δικαστής, νὰ καταδικαστεῖς.

Χωρὶς νὰ φοβηθεῖ ὁ Ἅγιος, μὲ πολὺ θάρρος τοῦ ἀπάντησε:

-Κάνε ὅ,τι θέλεις, δὲν φοβοῦμαι τίποτε, ὄχι μία ἀπόφαση μὰ ἑκατὸ νὰ βγάλεις.

Βλέποντας τὴν γενναιότητά του ὁ δικαστής γιὰ μία στιγμή σκέφτηκε νὰ τὸν ἐλευθερώσει, ὅμως ὁ τουρκικὸς ὄχλος φώναζε νὰ θανατωθεῖ ὡς ὑβριστῆς τοῦ Ἰσλάμ.

Ἔτσι ἐκδόθηκε καταδικαστικὴ ἀπόφαση. Τὴν ὥρα ἐκείνη, λένε, μία μεγάλη ἀστραπὴ ἔσκισε τὸν οὐρανό, συνοδευόμενη ἀπὸ ἓνα τρομερὸ κρότο ἐνῶ συγχρόνως ἔγινε ἀναβρασμὸς στὴ λίμνη ὥστε οἱ ἄνθρωποι φοβήθηκαν.

Οἱ Μητροπολίτες Ἰωαννίνων, Ἄρτης καὶ Γρεβενῶν προσπάθησαν μὲ τὴν παρέμβασή τους νὰ τὸν ἐλευθερώσουν ἀλλὰ δὲν κατάφεραν τίποτα.

Μέχρι νὰ γίνεῖ ἡ ἐκτέλεση ἔκλεισαν τὸν Γεώργιο στὴ φυλακὴ, ὅπου δὲν σταμάτησαν νὰ τὸν ἐνοχλοῦν οἱ Τοῦρκοι μὲ διαφόρους ἀπεσταλμένους τοὺς νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά οἱ Χριστιανοὶ φυλακισμένοι τὸν στήριζαν καὶ τὸν παρακινοῦσαν νὰ μείνῃ σταθερὸς στὴν πίστη, ὥστε ὑπομένοντας λίγο πόνον νὰ βρεθεῖ κοντὰ στὸν Χριστό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, οἱ δῆμοι τὸν ὁδήγησαν στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης.

Ὁ Ἅγιος δόξασε τὸν Θεὸ καὶ χάρηκε πού τὸν ἀξίωνε νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸ ὄνομά Του.

Ἦταν θαυμαστὸ νὰ τὸν βλέπει κανένας πὼς ἔτρεχε, μὲ πόση χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, σὰ νὰ μὴν πατοῦσε στὴ γῆ, λὲς καὶ πετοῦσε στὸν ἀέρα. Τὸ πρόσωπό του κυριολεκτικὰ ἀστραφτε ἀπὸ χαρὰ.

Ὅταν ἔφθασαν στὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης, στὴν πύλη τοῦ φρουρίου, ὁμολόγησε γιὰ τελευταία φορά: Χριστιανὸς εἶμαι, προσκυνῶ τὸν Χριστό μου καὶ τὴν Δέσποινά μου Θεοτόκο.

Παρακάλεσε τούς δημίους νὰ τοῦ λύσουν τὰ χέρια, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ φώναξε πρὸς τούς Χριστιανούς: Συγχωρέστε με , ἀδελφοὶ καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσει. Κι ὅπως ἔλεγε αὐτὰ, τὸν ἀπαγχόνισαν. Ἦταν τριάντα ἐτῶν.

Τὸ λείψανό του ἔμεινε τρία μερόνυχτα, κατὰ τὴ συνήθεια, κρεμασμένο. Κάθε νύχτα ἐρχόταν οὐράνιο φῶς καὶ τὸν περιέβαλε. Μετὰ τὶς τρεῖς ἡμέρες, ὕστερα ἀπὸ παράκληση τοῦ συλλόγου τῶν ἱπποκόμων, δόθηκε ἄδεια ταφῆς.

Μετέφεραν τὸ ἅγιο λείψανο στὸν Μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ Μητροπολίτες, ὁ κληρὸς καὶ πλῆθος Χριστιανῶν.

Ἀφοῦ τὸ ἐτοίμασαν γιὰ τὴν ταφὴν στὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Μαρίνης ἔψαλαν τὴν ἀκολουθία μὲ δάκρυα συγκίνησης καὶ χαρᾶς. Τὸ ἐνταφίασαν στὴν αὐλή, στὴν βόρεια πλευρὰ τοῦ ναοῦ.

Ἀργότερα χτίστηκε παρεκκλήσιο ποὺ περιέβαλε τὸν τάφο.

Ἀμέσως ἀκολούθησαν ἄπειρα καὶ καταπληκτικὰ θαύματα.

Μαρτύρησε στὶς 17 Ἰανουαρίου 1838 στὰ Ἰωάννινα

Τὸ ἔτος 1975 ἔγινε ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται στὸν νεόδμητο ναὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Νεομάρτυρος.

Πηγή: Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου Καρέα